

ES PI GROS

Lloret de Vista Alegre

BUTLLETÍ INFORMATIU Nº 44

GENER 1987

PRENSA
TORRENT

LLEGIU "ES PI GROS"
ÉS MÉS DIVERTIT

"El Jueves" (Nº 466)

NOTÍCIES LOCALS

6/12 Repartida d'Es Pi Gros.

8/12 A la sortida de missa de la nit, el rector fa una crida per assabentar al poble de la rèplica que ha fet a Na Beñ Vista. Es pot trobar a la rectoria o a l'estanc.

13/12 Obrírem portes i finestres i ens trobarem amb el carrer farcit d'esqueles anunciant la mort i funeral de Na Ben Vista.

21/12 Noces de Maria Munar.

30/12 Funeral de Francisca Gelabert Carbo nell "Sabatera".

De 24/12 a 7/1 Substitució de la metgesa a càrrec d'un altre metge.

6/1 Vetllada al Centre Parroquial a benefici dels actes nadalencs.

9/1 La missa fou el dematí a les 8 hores. El motiu era la festivitat de Sant Julià, patró de Campos.

10/1 Mor a Ciutat madò Maria "Pagesa" o "Toloquanda".

Sopar a Sa Comuna per a tots els que col.laboraren a l'actuació al centre de dia 6.

Fa dos números us donaven la següent notícia:

A finals del curs passat, un grup d'alumnes de la nostra escola obtingué el primer premi en la fase autonòmica del "II Concurs Nacional d'Educació Vial".

Ara, des del 9 al 12 de novembre, aquests al.lots (Miquel Gili, Miquel Gomila, Jaume Roig, Alexandre Moreno, Magdalena Vanel, Francisca Ferrer, Catalina Puiggròs i Mateu Ramis) s'han traslladat a Salamanca per participar en la Fase Final. Allà han rebut distints obsequis, a més de visitar els museus i edificis més importants.

Ara us n'ofereim una fotografia.

14/1 Mort de Josep Lluís Moreno Ribas.

30/1 Visita de la Unitat Mòbil de la Germania de Donants de Sang.

U.D. LLORET

El darrer resultat és el següent:

25/1 Campanet 2 - Lloret 0

Sancellas	14	9	3	2	44	20	21 + 5
Barracar	14	9	3	2	28	16	21 + 5
Sineu	12	9	2	1	33	11	20 + 6
Campanet	13	7	3	3	25	17	17 + 3
A. Llubí	13	5	1	7	20	27	13 - 1
Artá	13	5	2	6	28	25	10
Lloret	13	4	2	7	17	26	10 - 2
Ariany	14	3	3	8	21	43	9 - 3
Santa Maria	12	4	1	7	23	31	9 - 3
San Juan	13	3	2	8	16	25	8 - 6
Buger	13	2	2	9	18	32	6 - 4

UR

El Calendari Oficial de Festes per a l'any 1987 és el següent:

- 1 de gener - Cap d'Any.*
- 6 de gener - Els Reis.*
- 16 d'abril - Dijous Sant.*
- 17 d'abril - Divendres Sant.*
- 20 d'abril - Segona Festa de Pasqua.*
- 1 de maig - Festa del Treball.*
- 18 de juny - Corpus Christi.*
- 25 de juliol - Sant Jaume.*
- 15 d'agost - Mare de Déu d'Agost.*
- 12 d'octubre - Festa de l'Hispanitat.*
- 8 de desembre - La Immaculada.*
- 25 de desembre - Nadal.*

Pel que fa a Lloret, les dues festes locals són:

- 8 d'agost - Sant Domingo.*
- 10 de desembre - La Mare de Déu de Lloret.*

**POEMA TRIST PER UN JOVE QUE DECIDI
POSAR REMEI A LA SEVA MORT.**

Aquesta mirada trista que s'escola fins les entranyes. I l'alè pecaminós que arrabassa visions d'un passat tenebrós.

Aquest camí ple de petjades profundes, infinites i cada cop més allunyades.

El dematí, és dir: "Bon dia", encara que la fel et faci vomitar; les diades de Ciutat, a la terrible classe d'uns homes que sols saben existir. I llavors la casa. Aquest malsomni horrible, de paraules que o s'entenen, de persones que et miren i s'acoten, capejant: ells també, és igual.

Més alluny hi ha la nit amb el semàfor verd i els cotxes i la botzina que no atura: cada minut i mig o tal volta dos. I és tan senzill. El cor és una màquina: L'alè és més espès. Tot ha de romandre igual. Un escrit. La Ciutat. La química. La soledat. Res no pot canviar. És tan senzill de fer!

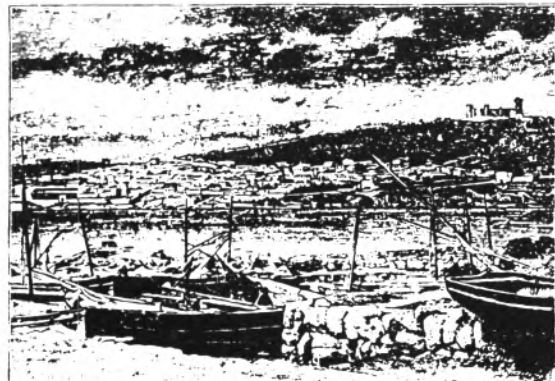
Lloret, hivern de 1987

Felip Munar i Munar

Per a coneixement dels donants de sang i del públic en general els volem notificar que a la passada donació de sang que tingué lloc a la població de Lloret de Vista Alegre el dia 30 de gener d'aquest any hi acudiren un total de 47 donants, dels quals hi ha un donant nou, i es recolliren un total de 17'300 litres de sang.

De part de la Germandat de Donants de Sang de Mallorca els donam les gràcies públicament per haver pogut donar salut i vida a les persones necessitades.

ES PI GROS

Lloret de Vista Alegre

Butlletí informatiu nº 44

GENER 1987

Lloret de Vista Alegre

CONSELL DE REDACCIÓ

Andreu Mora

Bartomeu Amengual

Guillem Fiol

IMPRESSIÓ

"Apóstol y civilizador"

Petra.

Dipòsit Legal: PM 623/79

Petra Tomás, la única atleta de Baleares con una mínima europea

M.R.

Petra Tomás, en la actualidad atleta del Costa Calviá, en la única atleta de Baleares que cuenta con la mínima para el Campeonato de Europa Júnior que se celebrará este año en la localidad inglesa de Birmingham los días del 6 al 9 de agosto del presente año. Hay que destacar de esta atleta, que José Marín (actual entrenador de Mari Cruz Díaz, que es actual campeona de Europa Júnior en Cottbus y campeona de Europa absoluta en Stuttgart en los 10 km. marcha), en los Campeonatos del Mundo Júnior celebrados en Atenas el año pasado se interesó por ella.

Petra Tomás nació el 2 de octubre de 1970, por lo tanto es júnior de primer año. Empezó la práctica del atletismo en 1982 corriendo Croses con el C.A. Mediterráneo. Sería en la temporada 1984-85 en la última prueba del Calendario de la Federación Balear concretamente en el Trofeo Islas Baleares donde conseguiría clasificarse en 2a. posición con el excelente crono de 16'46".

Fue en la temporada 1984-85 cuando rebajó considerablemente sus registros. En diciembre conseguiría batir el récord de Baleares con 15'02" mejorando en 1'44" su anterior marca y consiguiendo siendo cadete las mínimas en categoría júnior y absoluta.

Con el C.A. Mediterráneo participó en el Cam-

«Mi próximo objetivo es quedar entre los cinco primeros juniors de España»

«Los atletas de Mallorca tenemos el problema de la insularidad»

peonato de España de Clubs en su segunda fase, siendo segunda aunque sería descalificada por pérdida de contacto.

Participó en Vilanova en el Campeonato de Cataluña donde se clasificó en 3a. posición y en el Gran premio Internacional de Marcha de Hospitalet donde se clasificaría en quinta posición.

En el Campeonato de España escolar en 1986 se clasificó en 4a. posición y en la temporada pasada batió por dos veces el récord de Baleares de 5 km. marcha para dejarlo en 26'46".

En la reciente temporada iniciada ya ha conseguido las mínimas de Pista

Petra Tomás, atleta del Costa Calviá.

Cubierta para los Campeonatos de España júnior y absoluta.

—¿Te gusta la marcha atlética?

—Sí, aunque dentro del atletismo es de las disciplinas más sacrificadas.

—¿Cuáles son tus objetivos inmediatos?

—Quedar en las cinco primeras júnior del Campeonato de España en Pista Cubierta.

—¿A largo plazo?

—Cuando sea sénior, me gustaría participar en la Copa del Mundo de Marcha y como el sueño de cualquier atleta participar en una olimpiada.

—¿Cómo son tus relaciones con tu entrenador?

—En general bien, aunque discrepamos en algu-

nos puntos, como son en la mentalidad y en la forma de planificar algunas pruebas.

—¿Qué tipo de entrenamiento has efectuado hasta ahora en esta temporada?

—Hasta las navidades estuve realizando todo el tiempo kilómetros, luego hemos empezado a trabajar la velocidad y el ritmo competición y sobre todo la técnica porque en España el nivel de la marcha es muy elevado.

—¿Cuántos kilómetros te haces a la semana?

—Unos 40 km. semanales, aunque por navidades aumento considerablemente el kilometraje porque según mi entrenador las vacaciones son para entrenar.

—¿Cómo ves el atletismo en Baleares?

—Bueno, el atletismo en general, está progresando, ya hay más atletas que logran conseguir mínimas nacionales, aunque tenemos el problema de la insularidad y salir a participar en la península es muy costoso.

—¿Y el atletismo femenino en Baleares?

—Necesita que las chicas jóvenes que prometen lleguen a sénior ya que prueba de ello es que en Baleares sólo existen dos o tres atletas femeninas en categoría sénior.

Según su entrenador, Petra Tomás tiene cualidades para conseguir lo que se proponga aunque debe solucionar algunos problemas de mentalidad deportiva que no la dejan rendir como ella podría.

Aquesta entrevista amb l'atleta Petra C. Tomàs (filla d'En Mateu "Poleo") fou publicada al diari "Baleares" de dia 22 de gener d'enguany.

EL XORIC DEL CONVENT

No, jo no som mort, és Na Ben Vista o això diuen. Jo m'he dedicat a observar i anar alerta a que no em vessin molt. Com tots sabeu, aquests mesos són de caça i sobretot enguany que, no podent caçar tords, els caçadors tirarien a la seva ombra si la poguessin matar. Ara fixau-vos si he hagut d'anar viu. Per això no he pogut dedicar-me a contar romanços, ja que havia de procurar per jo. Però al mateix temps que procurava anar alerta als caçadors he anat veient una sèrie de coses que us vull contar i que, creis-me, fan pensar que l'home no és sempre l'animal més intel·ligent ni molt manco.

I parlant de caçadors, n'hi ha que són barruts, sobretot aficadissos. Fins i tot de la directiva n'he vist que brutejaven. Però això és el que solen fer els caçadors, diuen. Ara bé, el que no entenc és que facin unes reserves perquè quedin els ponedors i que n'hi hagi, com en vaig veure l'altra dia, que només vigilin les perdus per matar-les. No creis que el caçador no és, moltes vegades, l'animal més intel·ligent? Pens que no, sinó no es tiraria pedrades a les seves teulades.

Bé, com que d'això no me n'entenc molt vos contaré una altra bajanada que vaig veure. Abans, quan era jove, si hi havia un canvi de govern, la gent aprofitava per fer obres sense permís: "fachades", casetes d'a

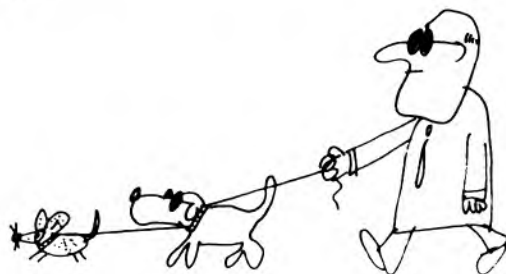
peros"... En canvi ara ho fan més asquerós. Aprofiten que el batle falta uns quants dies del poble i fan tota una casa nova, sense mirar tirades i, el que és més gros, sense tenir permís, al manco de canviar les teulades. Això és barra! O si voleu, fer ulls grossos per segons qui. En fi coses. I no cregueu que els hagi vistes de casualitat, no, estaven ben a la vista.

I el batle? D'aquest si que no us puc contar res. No el veuen gens ni mica, i és "raro", perquè l'ajuntament encara està obert i molt de moviment que veig per encalenticar "assientos".

El que si és un èxit, és el curset de tennis que duu a terme l'Ajuntament gratuïtament. No sé si és el de Pina o el de Llorret, perquè hi ha més pineros que lloritans. L'esperit esportiu del nostre poble segueix essent magre, ni regalats volen aprendre tennis. Pareix que no hi ha manera per augmentar l'afició. El que si ha augmentat l'ajuntament és el preu de l'hora de tennis. Trob que no era necessari vist el poc interès. I manco n'hi haurà si és més car.

Una altra cosa que em cridà l'atenció foren una sèrie d'escrits fets pel capellà i un tal Joan. A lo vist contestaven a un escrit que havia fet una dona que tenia 100 anys. No creis que tant al capellà com a En Joan els falta un poc de mà esquerra com a persones que ocupen càrrecs públics o els volen ocupar, ja que això de contestar a una dona vella és cosa d'al·lots que tenen juguera. Pensau que molts de pics quan una persona és vella a vegades diu beneïtures i no se l'ha d'escoltar.

Amb tot això que us he contat; no creis que no sempre l'home és l'animal més intel·ligent?

GLOSES I CANÇONS

A Aubarca estic desterrat
i no sent tocar campanes;
un mes i dues setmanes
fa que no he festejat.

* * *

La teva llengua n'és gelada
i els teus ulls ne són de foc;
per això mirant-me em dones vida,
i parlant-me em dónes mort.

* * *

Oh Verge de Lluç, Senyora!
Vós sou qui m'heu d'assistir:
s'estimat me vol fugir;
Déu li do cames per córrer!

* * *

Ja florirà la murtera
si està prop de regueró;
també florirà l'amor,
estimat, si és vertadera.

* * *

Mare, si marit me dau
no me'l doneu cadiraire
que en tenint quatre raons
les cadires van enlaire.

* * *

Tant sa mare com sa fia
tenen es seny a adobar
si me dassen a triar,
jo no sé quina prendria!

* * *

Boniqueta sou, minyona,
com la flor del gessamí;
bé sereu més boniqueta
quan haureu dormit amb mi.

* * *

Qui pogués muntar tan alt
com lo sol al juliol;
qui pogués dormir, minyona,
entre vós i lo llençol.

* * *

Diuen que només les lletges
tenen cabuda en lo cel;
si és veritat, moreneta,
dreteta vas a l'infern.

* * *

Dos pardals en una espiga
no s'hi poden sostenir;
dos fadrins amb una nina
no s'hi poden avenir.

* * *

De cançons i de follies
tota una quartera en sé,
les butxaques en tenc plenes
i encara un sac per desfer.

* * *

No-ni, no-ni, diu sa mare,
no-ni, no-ni, al seu fiet,
canonge quan el bolcava,
bisbe quan serà grandet.

Felip Munar i Munar

Recollides de:

Ginard: *El Cançoner Popular de Mallorca.*

Amades: *Folklore de Catalunya.*

Serra i Boldú: *Cançons de ronda.*

Bertran i Bros: *Cançons i follies populars.*

F. de B. Moll: *Cançons populars mallorquines.*

ES PI GROS

Els qui vulguin adquirir "Es Pi Gros"
o subscriure-s'hi ho poden fer a S'Es
tanc

Ses gloses d'En Pere-Gil

personas he
 idit estar una temporada (encara no sé
 curta o llarga, o si serà per sempre)
 se escriure a "Es Pi Gros" i me ded
 fer les feines de ca meva i
 Na Ben Vista,

LO MATEIX DIT EN GLOSA'

"A NA "BEN VISTA""

He tengut impressió forta
 i he passat un mal deshori
 veient s'anunci mortuori
 en què et donaven per morta.

A la fi tot ha estat broma
 amb l'Església has travelat
 per mor de sa teva ploma.
 Per lo vist t'ha excomulgat
 qualcú que en sap més que Roma.

BEN VISTA i ben llegida:
 jo te vull fer un homenatge
 i donar-te prou coratge
 per fer es camí de la vida.

Alerta a ses ensopegades
 per no trencar-te cap os.
 Com a glosador d'ES PI GROS,
 jo t'envii dues besades.

Ben de cor

Els lectors que m'enviïn retalls de premsa al
 CONSOLAT DE SOLLER A CIUTAT
 07003-C/PUEYO.1 -TELÈFON 72 68 63
 rebran una glosa fent referència al tema suggerit
 Els dijous capvespres no me moc del Consolat.

AYUNTAMIENTO
 DE
 LLORET DE VISTA ALEGRE AÑO 19...
 SERVICIO DE ALMOTACENIA Y REPESO

Dan

N.º	CLASE	Kgs.	Pesetas
1			
2			
3			
4			
5			
6			
7			
8			
9			
10			

Lloret de Vista Alegre de El Encargado, de 19...

Sembla una incongruència que l'Ajunta-
 ment de Lloret s'adherís al II Congrés In-
 ternacional de la Llengua Catalana i ara no
 tengui un parell de doblers per reimprimir
 uns talons que encara no estan normalitzats
 Sona tan estrany això d'Ayuntamiento quan
 tots sabem ben clar que és l'Ajuntament. I-
 dò perquè no començam a normalitzar la nos-
 tra llengua, tant de temps deixada de banda
 i marginada.

Pregam a l'Ajuntament -no Ayuntamiento-
 que dins el Pressupost de l'any 1987 de-
 diqui una part a la seva normalització.

Els escrits publicats en aquesta revista ex-
 pressen únicament l'opinió dels seus autors

Llibres

Georges Arnaud. "El salari de la por". Ed. de la Magrana. Col. L'Esparver. Barcelona, 1986.

L'autor de la novel·la és l'escriptor francès Georges Arnaud. Aquesta obra va assolir la fama en ser duta al cinema per Clouzot, i ara ens arriba en traducció catalana feta per Miquel Martí Pol i editada a Edicions de la Magrana, col·lecció L'Esparver.

L'acció de la novel·la transcorre a Guatemala, en una inhòspita regió petrolífera,

on els homes poden trobar la fortuna, però el més fàcil és que trobin la mort. Un grup d'homes volen escapar d'aquell infern i l'única oportunitat que tendran serà la de guanyar els mil dòlars que els donaran per transportar una càrrega de nitroglicerina a cinc-cents quilòmetres per una carretera en mal estat i amb una cruel estadística al davant.

Gerard i Johnny, els dos protagonistes principals de la història, són homes durs, assaonats en mil batalles diferents, però aquesta vegada l'aventura és excessiva, han de lluitar contra la seva por. Johnny, el que menys pot controlar la por, sent un desig enorme de saltar del camió, de deixar anar aquesta aventura suïcida, però segueix endavant perquè Gerard és el seu company i no vol deixar-lo a soles. Gerard passarà després per damunt de la cama de Johnny amb el camió, perquè frenar hauria estat mortal per als dos, però després farà tot el possible per salvar-li la vida.

Poques vegades hem vist en una novel·la una descripció de la por tan exacta com la que realitza Georges Arnaud en aquesta. Aixímateix la descripció matemàtica de tots els avatars del viatge fa que el lector tingui la impressió d'anar viatjant amb el perillós camió i compartint l'angoixa dels seus conductors. Vos la recomanem.

M.M.I.A.

REMEIS CASOLANS

CONTRA LA
CAIGUDA
DELS CABELLS

- Rentar-se'ls amb aigua de Sàlvia.
- Untar-los amb suc de llimona.

- Untar-los amb petroli una estona abans de rentar-se'ls.
- Rentar-se'ls amb aigua mesclada amb molt d'esperit.
- Rentar-se'ls amb aigua destil·lada.
- Mesclar aigua amb espígol i esperit i posar-ho a la serena. Untar els cabells amb aquest preparat.
- No dur capell, ni gorra.
- No prendre banys de sol amb el cap descobert.
- Banyar-se'ls poc sovint.
- No pentinar-se els cabells xops o humits, pentinar-se només en sec.

Es Jai de sa Barraqueta

La fotografia fou presa l'any 1945 o el 1946 i no hem pogut esbrinar a on, encara que pareix que està agafada davant l'actual rectoria.

Molts (o millor dit alguns) dels presents no els hem pogut reconèixer malgrat haver-ho demanat a vàries persones. Els que sí hem conegut són els següents:

D'esquerra a dreta. Pere "Lluca", Joan "Beato", l'amo En Domingo "de S'Arracó" (+), l'amo En Joan "Llabrés", l'amo En Benet "Senyora" (+), l'amo En Mateu "Poleo" (batle), el capellà "Rosset" (al centre) (+), l'amo En Mateu "Llofriú" (jutge de pau) (+), Don Llorenç "de S'Hort" (?), Miquel "Llu bí", l'amo En Tomeu "Amengual" (+). L'al.lot segurament és En Sebastià "Amengual".

CORRECCIÓ DE BARBARISMES

referents a:
COS I SALUT

Barbarisme	Forma correcta
ACIDES	acidesa, agrura
CANSANCI	cansament, fatiga
CEGO	cec
ENFERMEDAT	malaltia
ESCALOFRIO	calfred
ESGUINCE	esquinc
FLEMON	flegmó
JUANETE	galindó
LLAGA	nafra, úlcera
PESADILLA	malson
RESPIRO	alè, respir
VAHIDO	torn de cap

Amb el suport de

"la Caixa"
CAIXA DE PENSIONS

CONSELL INSULAR DE MALLORCA

ES PI GROS

Lloret de Vista Alegre

4

**LLORET
50 ANYS
DESPRÉS**

DUES VERSIONS D'UN MATEIX FET

Dià 4 de setembre de 1936 la història de la Guerra Civil a Lloret es vegé tacada de sang amb l'assassinat de tres republicans. Un d'ells era Antoni Balaguer Bunyola, a l'edat de 41 anys.

Ja s'havia post el sol i n'Antoni par-tí cap a la vila -ell habitava en Es Molins, junt amb la seva esposa i filla-. Allà li feren saber que el matarien a la nit juntament amb altres tretze companys més. Recordem ara el que recorda la seva filla del que fou el dia de la mort d'Antoni Balaguer:

"Ma mare sortí al carrer per veure si aclariria on es trobava mon pare. Li demanà a una veïnada que prenia la fresca:

-I en Toni, que l'heu vist?

-Ara ha sortit.

-I on és?

-No m'ha dit on anava.

Devien esser devers les deu i quart de la nit i mon pare ja no tornà. L'endemà de matí ma mare, quan vegé que no venia, va anar a veure en Damià "Llabrés" que era el batle i li demanà on parava mon pare. Ell digué que no ho sabia i se n'anaren a mirar si estaria tancat. No hi va estar. Durant el dissabte dematí el cercà sense trobar-lo pel que el dilluns dematí anàrem a Palma, a ca uns germans de llet Ca's Maiols, i ma mare digué que havien matat a mon pare. Fèrem gestions i sabérem que ja estava mort i enterrat. Es trobava al cementiri de Ciutat, encara que l'havien mort devers les costes de Puntiró de la carretera vella de Sinèu".

Si observam el testament de n'Antoni Balaguer Bunyola, fet el dia de la seva mort, podem distingir-hi varis noms com a testimonis. Ells són els del rector que en aquell temps hi havia, Antoni Morei; llavors el de l'amo en Martí "de sa Farinera", l'amo en Damià "de Na Companya", l'amo en Rafel "d'es camion" i l'amo en Joan "Llabrés". És d'aquest darrer del que hem volgut prendre testimoni de la seva versió sobre els fets durant aquella nit.

"Jo era de sa Junta de Falange i no sabia res d'això. Vaig entrar, devers les dotze de la nit, dins Ca Na Perica i em cridà l'amo en Toni i em digué:

-Feis bonda ja que noltros no n'hem sabuda fer...

-I ara per què me dius això? -li vaig demanar, estranyat del comentari-

-Vols esser testimoni del meu testament?.

-Però, a ne que vé...?

-Estam avisats que a les dotze hem de ser a sa porta de Falange i mos duran a matar.

-Però, i què vol dir això?

-I tu no ho saps.

-No!

"Vengué el Cap de Policia de Ciutat, un tal Barrado, amb dos cotxes perquè aquella nit se n'havien de dur set, havien donat s'ordre. Aquells "bandidos", perquè no eren falangistes, sinó "matons" i jo de "maton" no.

El mateix vespre deman junta a En Damià "de Na Companya", al qual havien fet Cap de la Falange de Lloret, i damunt el portal de Can Putxet li vaig dir:

-Escolta, vull saber si aquests homes són en es barco o a Can Mir (un depòsit gran que hi havia a les avingudes de Ciutat). Vull saber demà aquests homes on són

-Jo no he firmat res.

Ho havia firmat, però. L'endemà vaig esperar el correu a les cinc de l'horabaixa -era l'únic que hi havia- i li vaig dir:

-On són aquests homes?

Es posà a tremolar i va dir:

-En es cementiri i amb devers cinc o sis bales cada un en es cap.

-I això m'havies promès tu?

Vaig fer gestions i jo i els meus amics férem llevar la camia al quarter, els tiraren la camia en terra i no se'n dugueren més. Se n'havien de dur tretze en dos vespres.

Me prengueren En Julià, me prengueren En Balaguer i En Joan "Pagès". Aquella nit se n'havien de dur set... A En Rafel "Beato" li demanaren mil duros, perquè sinó deien que el matarien. Li vaig dir:

-Rafel, vine i anirem a parlar amb el meu capità.

El capità digué:

-Lo que has de fer es tenir es 'fusil' en es balcó i an es qui venguin, d'es nostros, eh... les dones bales!

Vaig dir a En Rafel que vengués a dormir a ca meua i no volgué, i se n'anà a dormir baix d'una figuera.

A tots els que hi havia a la llista els vaig dir que estaven lliures dins el nostre terme, però cada vespre havien de venir en es quarter a dir-me: 'som aquí'. Que no sortissin per bé de la seva seguretat. Llavors n'agafaren el batle els falangistes de Montuïri, En 'Mianes' i En Sebastià Pocoví. Si el se n'haguessin duit a Montuïri ja no hagués tornat. Vaig alentar a En Toni 'de Son Vent' -el batle- perquè tengués fe en que la seguretat seva no perillava mentre no sortís de Lloret."

* * * *

Vet aquí un altre capítol de la història de la Guerra Civil a Lloret, uns documents que no pretenen esser de cap manera científics, ni totalment rigurosos. El fet de que estiguin bassats en fonts orals, i més concretament de gent major fa que la rigurositat no sigui un element molt primordial.

Bartomeu Amengual i Gomila

Antoni Balaguer i la seva família.

En la villa de Lloret de Mar, a las diez horas del once de setiembre de mil novecientos treinta y seis yo el Antonio Balaguer Banyola, casado con Bárbara Fontanig Jauru, de edad de sesenta y un año de edad, natural de Montornès y vecino de Lloret de Mar, hijo legítimo de Rafael Balaguer Gil y de Catalina Banyola Magot, con cédula personal de tercera clase expedida en esta de Lloret, hallándome en el pleno uso de mis facultades mentales, no hallando en este momento medios para testar ante público notario, lo hago morado por circunstancias especiales, vengo por el presente a disponer de la manifestación de mi última voluntad respect de mi persona y bienes otorgando testamento según el cual dispongo

- 1.º Que quiero vivir, morir, y ser sepultado conforme las costumbres de la Santa Iglesia Católica Romana y que mis sucesivos sean celebrados a la usanza de ella.
- 2.º Que por el amor de Dios quiero a todos mis sucesores que no pierda a todos lo que por mi conducto se obtiene haya podido obtener o escandalizar.
- 3.º Que instituyo heredera miya y universal a mi esposa Bárbara Fontanig Jauru, y se opere esta designación a todos mis bienes presentes y futuros.
- 4.º Mi esposa recibirá obligada a dar en concepto de regalo la cantidad de cien pesetas, de mi parte, a Francisco García Abate el día de su boda.
- 5.º Vendrá también obligada al instante que mi marid Catalina Banyola Magot, mi esposa, en el tiempo de su vida.

Esta es la expresión de mi última voluntad y deseo que tenga el valor de verdadero testamento en todo, los efectos legales, y por así lo firmo lugar y fecha arriba expresados.

Antonio Balaguer

Los infrascriptos D. Antonio Mory Villed Presbítero. Barro de esta, hijo de Luys y Alicia, y D. Berni de Maino Vich, hijo de Arce y Terapeuta, D. Juan Elabie Gelabert, hijo de Samarin y Vizcalabuna, y Martín Buisneros Gual, hijo de Sebastián y Margarita, y Rafael Ameynal Crespi, hijo de Bartolomé y Miquel Bona, todos mayores de edad y vecinos de esta villa testifican que el testador se halla en conciencia de su libertad y que la última voluntad de este es la expresada en el testamento que antecede por una vez leído hallar por conforme al dictado por el testador y publicado por el mismo, y por ser así lo firmamos todos en el mismo día y lugar a ella expresados.

Antonio Mory, Pbro. *Damianc Nans*
 Juan *Juan* *Martin Juisneros*
Rafael Ameynal

 4
LLORET
50 ANYS
DESPRÉS

TESTAMENT
 D'ANTONI BALAGUER

EN DEFENSA DE "ES PI GROS"

La veritat és que en un principi no volia respondre-li perquè el que jo pretenia era defensar 'Es Pi Gros', i pens que vaig oferir arguments suficients que no m'ha rebutat seriosament. Em sap greu estendre'm massa no tan sols pel temps que perdré sinó per por a avorrir els lectors amb una polèmica que vostè ha fet desembocar en una discussió personal, en certs casos sobre qüestions que no tenen res a veure amb la revista. Li he contestat per vàries raons:

- 1) Al darrer número, i per un error en el muntatge, va desaparèixer un bon tros del meu escrit (les columnes de la pàgina vint-i-vuit queden clarament deslligades), i pens que algunes coses que hi deia és interessant que surtin a llum.
- 2) Segueix atacant a "Es Pi Gros" i al seu consell de redacció, però ho fa amb poca convicció i no precisament des d'un punt de vista de crítica constructiva.
- 3) Fa algunes consideracions de la meua persona que no és que em posin nerviós, però li vull demostrar que no són encertades.
- 4) El seu escrit és un bon exemple de tergiversació de les meves paraules i d'incoherència en algun dels seus raonaments, mentre que el seu dibuix-esquema és un exemple clar de manipulació.

Vostè troba que en el meu escrit hi ha tres contradiccions, em fa sis puntualitzacions i, fins i tot, una valoració. Bé, idò, seguiré l'orde del seu escrit malgrat que estiguin mesclades les qüestions importants amb d'altres que no ho són gaire.

CONTRADICCIONS

1) Jo sé cert que vostè sap llegir i per això li deman ¿d'on treu que jo no tolero o no estic d'acord amb el seu sistema de respos-

ta? No ho dic enlloc (l'únic que dic és que em fa gràcia), i per això no entenc que em tracti d'intolerant. La seva pregunta queda contestada. Llavors es demana "¿Quina diferència hi ha entre les tres fulles meves i les quatre o cinc més que en pugui tenir la revista?". Les respostes poden ser moltíssimes ja sigui des del punt de vista de l'objectivitat, de l'estètica i presentació, del desig de servir al poble, del valor de l'escrit... i d'altres a to amb el menyspreu amb què parla de les "quatre o cin" fulles més que té la revista. Però jo li contestaré pel que fa a la distribució, amb una resposta senzilla: no tothom té un campanar amb altaveu per a avisar que es reparteixen fulles de contestació a Na Ben Vista, mentre que "Es Pi Gros" arriba a tot hom qui vol (fins i tot hi ha un subscriptor a Holanda i quatre o cinc a la Península) i és a la biblioteca per als que no el vulguin comprar. Sens dubte la diferència és grossa, "Es Pi Gros" arriba a tots (fins i tot a vostè); mentre que, sense anar més lluny, vostè em contesta sense fer-me arribar cap fulla. El fet que "Es Pi Gros" sigui de lliure adquisició i consulta li ha permès llegir tot d'una el meu escrit, mentre que jo vaig haver de saber per altres persones que m'havia contestat i dies després tenir a les meves mans la seva resposta.

2) La segona i tercera contradiccions que m'assenyala són ben poc importants, però com que se'm tergiversen les meves paraules no puc fer menys que contestar-li. La segona comença amb una afirmació errònia i amb un judici també errat. El seu sistema de resposta, sens dubte, ara ja no s'usa, però jo no ho dic enlloc, que estigui passat de

moda. Amb el que tampoc estic d'acord és amb que el fet de reproduir els "manaments de la llei del rector" sigui un senyal d'estar passat de moda. ¿Vostè creu que pel fet d'esser antic ja ha d'estar passat de moda? ¿Els autors clàssics estan passats de moda? ¿I Ramon Llull i Joanot Martorell? ¿I les Sagrades Escripures amb 2 mil.lenis i més d'antiguitat? Jo no ho crec. Precisament són les modes les que passen de moda. A més a més, si per a vostè és un signe d'estar passat de moda, ¿com així el molesten els "manaments" de fa 70 anys?.

3) No sé de quines lliçons que li he volgut donar parla. ¿De veres pensa que jo, contestant-li a vostè, he picat al mateix que vostè quan va contestar a Na Ben Vista? Això vol dir que es considera com ella, o no?

PUNTUALITZACIONS

1) Efectivament, don Miquel, per molt que vostè digui totes les opinions són subjectives. Una opinió és un judici particular o un concepte sobre alguna cosa, i per tant és subjectiva. Qualsevol persona que s'ho plantegi veurà que "l'aigua banya" o el foc crema" no són opinions, sinó que són fets naturals que no tenen girada de fulla. Per tant, dir "l'aigua banya" no és una opinió, sinó una "perogrullada". La seva "teorització" sobre subjectivitat/objectivitat és ridícula. Si jo dic "el color verd és el que més m'agrada" és una opinió subjectiva, però no té res de falsa; a un altre li agrada rà un altre color i prou. Dit això, el problema no és el SUBJECTIVISME, sinó que aquest esdevengui egoïsme i es vulgui imposar com a norma.

2) També és curiosa la seva subtil distinció dels acudits verds, que amb to paternal m'explica. És un bon exemple d'opinió subjectiva, i respectable. Què vol que li digui, jo com la majoria de gent a tots els acudits sexuals els anomenam verds i prou.

3) Si és incapaç de distingir "Es Pi Gros" de Na Ben Vista allà vostè, és com no saber distingir l'arbre del bosc. Té raó quan diu que si a una revista surt un article amb pseudònim el responsable és el di-

rector, però això no vol dir que pseudònim i revista siguin la mateixa cosa. Quan diu que a la revista no hi surt editorial ni "grans articles" novament treu a llum el seu menyspreu per "Es Pi Gros" i pel seu consell de redacció. El fet que no aparegui editorial és un botó més de mostra que la revista pretén esser una plataforma on tothom qui vulgui hi publiqui, sense necessitat de veure's coaccionat o limitat pel que es pugui dir als editorials.

4) La frase "qui assumeix la direcció d'una institució o d'una revista, també haurà de assumir tota la seva història" és molt relativa. Efectivament els "novinguts" hauran d'assumir la institució o revista en sí, però no l'actuació dels anteriors directors. ¿Creu, per exemple, que si el Govern Balear passa a mans d'un altre partit que no sigui AP, els nous hauran d'assumir les irregularitats i males actuacions com a seves? Amb "Es Pi Gros" passa el mateix. Si vostè té factures al nom de la revista les presenti i prou, sinó ¿per què parlar de coses fetes malament fa 7 anys i per gent que no és la mateixa?

5) Quan en el meu escrit parlava dels col·laboradors no vaig sortir amb "peteneres", sinó que vaig donar unes dades que tothom pot comprovar. Més clar, aigua. El que sí surt amb "peteneres" és vostè que, encara que li presenten dades vertaderes, no vol donar el braç a tòrcer. Faci el que vulgui

però no entenc per què em diu que no som el més indicat per contestar aquest punt". ¿Ho és vostè? ¿Té qualcú l'exclusiva?. El que jo dic és una cosa que és davant els ulls de tothom. I aprofitant que som al punt dels col.laboradors escriuré un tros que no va sortir a l'anterior número (pàg. 28) i que baldament ara quedi un poc fora de lloc trob interessant de reproduir:

Parlant dels col.laboradors deia: "Mai no s'ha censurat cap article ni cap persona en aquests tres anys, però jo encara m'enrecord que auqn fèiem la revista amb el seu ciclostil hi hagué un article que no es trobà convenient publicar que era el d'Andreu Ramis sobre "Estat, Nació i País", i jo mateix vaig haver de retirar unes gloses eròtiques a un article meu ("Es Pi Gros", N° 1 En tot cas "Es Pi Gros" quan començà aquesta darrera etapa fou "oberta a tothom i a qualsevol opinió" (N° 14), vostè inclòs; però potser vostè s'estima més no posar a la revista les notícies de la Parròquia, Per què? Quan el novembre del '79, "Es Pi Gros" passà a ser l'òrgan informatiu de les institucions i entitats del poble vostè donava així la notícia de la desaparició del bolletí parroquial: "... no ens dol haver desaparegut, sinó que com St. Jona Baptista ens alegrem de deixar pas a una altra publicació de més categoria, com és la unió del Poble baix del "PI GROS". Per què ara no?"

Llegit l'escrit amb què em contesta crec que queda resposta la pregunta que jo em feia i que no sortí al número passat.

Respecte a les tres preguntes que vostè fa, aquí sí que no li puc respondre perquè en aquesta època d'"Es Pi Gros" no n'he estat res més que un simple col.laborador, i això només en alguns nombres. Que sigui el Consell de Redacció o el Director que li contestin si troben convenient deixar-lo "satisfet" i aclarir els seus dubtes.

6) És molt hàbil en aquesta puntualització per a tergiversar el que jo havia escrit. L'abús de poder no es dona perquè parli el capellà, sinó perquè vostè s'aprofita del seu càrrec no tan sols per a dir les seves

opinions, sinó que també ho fa per a atacar al consell de redacció de la manera que tots hèm llegit.

I ara que parlam de la seva condició de capellà, que ho facin d'altres ja està bé però li trob cap gràcia que vostè, com a "pare espiritual" que teòricament és del poble, faci befa de les esqueles (D.E.P.=Dins Ella Poble) en el seu muntatge del dibuix aparegut a la pàgina d'humor del n° passat. Per cert, el dibuix anava firmat i vostè l'omet donant a entendre que és responsabilitat de la revista. (Ah! Ni tan sols el dibuixet del poble és seu).

* * * *

Quant a la seva valoració del meu escrit, què vol que li digui. Quasi és més gran l'encapçalament que el que hi escriu. No diu res excepte que no tenc maduresa i em manca objectivitat. Sobre l'objectivitat podríem escriure folis i folis i crec que no arribaríem a entendre'ns mai. Sobre la maduresa podria passar el mateix. Jo som conscient que no som madur, però jo entenc la maduresa com a una meta a la què l'home s'hi acostava com més es perfecciona en tots els sentits i la qual mai no assoleix totalment. Segurament aquest no és el seu concepte de maduresa, perquè si diu que a mi me'n manca deu ésser perquè vostè es deu considerar madur. ¿De veres és considera madur? ¿Creu que els seus escrits i el seu dibuix-esquela són una prova de l'actuació d'un home madur?

Mateu Fiol i Tomàs

A l'entorn de Formentera

Formentera és la quarta illa en extensió de l'Arxipèlag Balear. Medeix uns 115 quilòmetres quadrats i compta aproximadament amb 5000 habitants, un 75% dels quals són originaris de l'illa i un 25% immigrants. La major part de les terres més deprimides d'Espanya, principalment andalusos.

L'illa ha estat repartida en tres parròquies, dividides en "vendes", al voltant de les esglésies de les quals s'han format unes agrupacions semiurbanes que tendeixen a un gran desenvolupament. Aquestes parròquies són: Sant Francesc Xavier, amb el port de La Savina, considerada com la capital; Sant Ferran, amb el nucli turístic d'Es Pujols; i Nostra Senyora del Pilar, radicada a La Mola, amb un nucli format vora el petit port d'Es Caló.

Pitiüses (Pinoses), juntament amb Eivissa, la denominaren els grecs. I també Ofiusa (Serpentària), tot i que no es coneix cap menció sobre el particular ni s'hi recorda, a l'illa, l'existència de serps ni d'ofidis de cap espècie.

L'actual nom de Formentera deriva, sembla, del llatí Frumentària (blatera, formentera), amb què la denominaren els romans, a causa de l'abundància de blat que hi havia antigament.

L'illa ha estat, successivament, romana, bizantina, àrab, catalana i, finalment, espanyola.

Terra de pagesos, pescadors i mariners. La naturalesa del país no ha permès altra cosa, com no fos l'emigració. Darrerament, a partir dels anys seixanta, ha vist un canvi rapidíssim amb l'arribada del turisme que, si bé no ha assolit -ni de bon tros- la irracionalitat del cas eivissenc, sí que ha suposat l'adopció d'un nou sistema de vi-

da per part de gran nombre de formenterers

Formentera és, doncs, una illa en evolució socio-econòmica, una comunitat en evolució. Aquest fet, però, no ha influït gaire, almenys fins ara, en l'ús lingüístic de la majoria de la població. Hem de fer notar, a més, que els grups d'espanyols i estrangers que s'hi han establert, en gran mesura, una vida apartada de la vida de la gent originària de l'illa, sobretot els segons.

Una gran part dels espanyols formen com una mena de "ghetto" al nucli semiurbà de Sant Ferran, on hi tenen llurs bars i fins i tot llurs botigues. Per la seva banda, la majoria d'estrangers viuen en cases més o menys pageses espargides per tota l'illa. Entre ells hi podem trobar un bon nombre d'escriptors i artistes.

La vitalitat del català a l'illa és, encara, ferma. Tanmateix s'hi adverteixen símptomes preocupants. La mateixa existència del "ghetto" espanyol, refractari a la llengua del país, n'és un; i també ho és la forta oposició a un projecte d'ensenyament en català elaborat pel claustre de professors del Col·legi Públic Sant Fran-

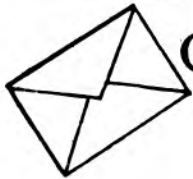
PESCADOR ARREGLANT UNA XARXA

cesc Xavier per part d'un bon nombre de pa-
res. A això hem d'afegir els mitjans de
comunicació, majoritàriament en castellà,
és clar; bo i que recentment l'OCB de For-
mentera ha pogut instal·lar un repetidor
de TV-3 a La Mola.

Aquests elements que hem esmentat, jun-
tament amb l'escassa consciència lingüísti-
ca dels illencs i la indecisió de les nos-
tres entitats de tirar endavant una norma-

lització lingüística seriosa, actuen decis-
sivament contra el català. Cal tenir en
compte, finalment, el doble joc d'unes
classes dominants que es presenten com a de-
fensores i promotores de la nostra llengua
i que alhora obren definitivament el camí
de la castellanització, de la substitució
lingüística. I a tot això cal posar-hi re-
mei, ara que encara hi som a temps.

Andreu Salom i Mir

CARTES A

ES PI GROS

Lloret de Vista Alegre

SOBRE LES ELECCIONS

Sempre havia sentit dir que els polí-
tics es venien, però almanco no se veia. Pe-
rò el que és ara això no té "aguanto".

Us dic això perquè l'altre dia me comp-
taren que hi havia el nostre batle a un so-
par del PSOE i és que ja no hi ha vergonya;
i que consti que no ho dic pel batle, sinó
per altres que "prediquen lo que no creuen"

I encara que hi hagi un refrany que
diu "Lo cortés no quita lo valiente", també
n'hi ha un altre que diu "No podem esser po-
bres i tontos". I jo crec que els llori-
tans acceptaran un batle pobre, però mai un
de "tonto".

F.M.

POLÈMICA, PER QUÈ?

Sr. Director:

Li prec la publicació d'aquesta breu
carta el més prest possible, ja que pel te-
ma tractat crec que serà d'interès per a
tothom i molt especialment per a aquelles
persones que sense haver fer mai gran cosa
pel poble o arribats fa poc temps al poble
només es dediquen a criticar i posar traves
a aquelles altres que des de fa molts anys
passen moltes hores crean l'única revista
objectiva del poble. Gràcies.

No soc lloritana però tenc un cert in-
terès pel que passa en aquest petit poble i
he sentit darrerament que hi ha hagut una
mica de renou. Alguns diuen que tot ha es-
tat culpa de "Es Pi Gros" i jo, coneixent
com conec als creadors del renou, no ho
crec.

Pens, més bé, que els interessos polí-
tics i eclesiàstics s'han unit aquesta vega-
da per tirar en terra una de les poques co-
ses interessants per a tothom que es fa al
poble.

Des d'aquí anim al Consell de Redacció
i molt especialment al Director de "Es Pi
Gros" perquè segueisqui endavant i en lloc
de pensar en aquestes persones egoïstes que
només miren per ells, pensi en la quantitat
de persones, joves i no tan joves, que espe-
ren cada mes l'arribada de LA SEVA REVISTA.

M.C.

ESCENES PER A
LA POSTERITAT

Guillem Fiol

Conselleria d'Educació
i Cultura del Govern Balear

L'ODRE

Associació de la
Premsa Forana

En un intent d'apropar-mos a la cultura del nostre poble hem dedicat un espai a una tradició ja perduda: la de fer odres. Gràcies a la direcció de Miquel Seguí "L'amo En Miquel Dionís" seguirem el procés de manufacturació d'un odre, des de que s'agafa la cabra fins que està a punt per posar-hi l'oli.

Un odre, ens va explicar l'amo En Miquel, és un resipient que altre temps sols s'emprava per contenir oli encara que al continent el feien servir per a vi.

Generalment es fa emprar una pell de cabra, la qual convé sigui grossa per tal que tenguin una bona cabuda; una vegada morta, la xapam de la cuixa fins els darreres i per aquest xap hi hem de treure tota la carn i els ossos. El més complicat és treure-hi la cuixa contrària a la del xap ja que no ens dona lloc per maniobrar. Mentrestant es va girant la pell, quan la tenim girada i els pèls queden dedins és quan aprofitam per acurar la part que queda fora, això es fa amb sal. A la cabra li hem de tallar el cap a fi de deixar marge per a poder fermar. Després també fermarem els tres peus i sols ens resta tapar el forat per on hem tret la cabra.

Aquest xap no es cus, hem de pensar que del temps que data l'odre (es perd en la història) no hi havia agulles, aleshores, què feim? s'agafa la pell i s'arrufa com si féssim un ventall de paper li clavam un bastó, perquè no amolli la llandera que li fermarem. No vessa gens.

En temps de la postguerra civil l'odre s'emprava per a fer estraper-lo. El menjar estava racionat sobre tot, l'oli perquè era un producte de primera necessitat produït pel pagès, i era el més perseguit per les autoritats. L'odre era un recipient blan i bo de transportar cabia dins un feix de rama, dins un sac de garroves i també es transportava davall una carretada de fems.

Si la cabra amb la qual feim l'odre és suficientment grossa hi cabran 3 mesures, una mesura són 16 litres d'oli. Quan dos odres eren carregats damunt un mul, amb una oliera, li donaven el nom de somada. Si treim comptes, una somada son 96 litres d'oli.

Agraim a l'amo En Miquel els seus coneixements i us animam a provar de fer-ne un. Aquí teniu les instruccions, sort i ànim.

Pep Bordoy

S'ESTANC

tabacs, revistes
i papers

Amb el suport de

l'Ajuntament de
Lloret de Vista Alegre

DEMAN UNA
BICICLETA I ME
DUEN UN BALON
... AIXO ES COSA
D'EN PORTA

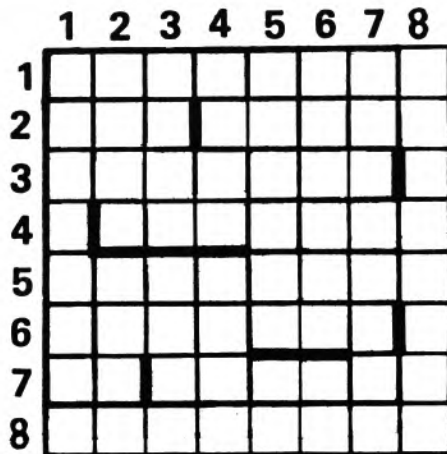
"Es Saig"

COSES D'EN MIQUELET

QUIN DEU ÉSSER ES
NÚMERO DE TELÈFON D'EN
JOSE MARIA GARCIA?

MOTS ENCREUATS

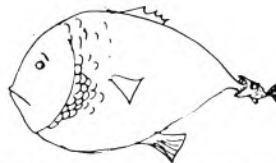
HORIZONTALS. 1- Tercer emperador romà, famós per les seves extravagàncies. 2- Nom musulmà. Si saps guardar la roba mentre ho fas és que ets viu. 3- El qui va d'un lloc a laltre pel gust de caminar o per a guanyar-se la vida. Símbol de la constant dels gasos perfectes. 4- Com l'anterior. Predicació, normalment després de l'evangeli de la missa. 5- Equip de futbol de la Terra del Foc, de la tribu Ona. 6- Llinatge d'un cantant americà conegut també com "Flan Sinnata" Llettra "number one". 7- Societat Anònima. Al revés, moneda estrangera per a nosaltres. 8- Acció d'arribar.

VERTICALS. 1- Per les beneïdes se'n sol fer qualcuna; també es diu de la persona passada de moda. 2- Salutació, al revés. Fer el niu. 3- Cabaret francès. Moure's d'un lloc a un altre. 4- Al revés, fundador del maniqueisme. A un desert, redol amb aigua i vegetació. 5- Gemegant. Ibèria Línies Aèries. 6- Cridar prolongadament els cans, llops... Inútil, ineficaç. 7- Al revés, darrer dia (mot compost). 8- Ornament que es du a l'orella.

1 9 8 8 1 7 7 9 9 1
 1 1 9 8 9 1 7 8 9 1
 9 1 9 8 8 1 8 1 1 9
 1 9 8 8 7 1 9 9 1 8
 7 8 9 8 7 8 9 8 1 9
 7 1 9 7 7 1 1 1 9 7
 1 9 1 7 1 9 8 7 8 1
 8 8 1 9 8 7 8 9 7 7
 8 7 9 8 7 9 7 9 1 9
 1 9 8 8 9 1 1 9 1 9

INDIGESTIÓ DE NÚMEROS

Entre aquests números hem perdut 10 vegades el "1987". Ajuda'ns a trobar-los.

COL·LABORA !!
 AMB LES AUTORITATS

Mateu Fiol

SOLUCIONS

He, he.
 Només n'hi ha 9 de "1987".

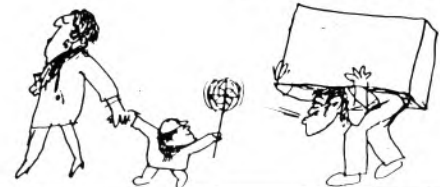
Indigestió de números

8	A	R	I	B	A	D	A	
7	S	A	S	I	V	I	O	
6	S	I	N	A	T	R	A	
5	O	N	A	O	N	A	F	
4	R	H	O	L	L	I	A	
3	R	O	B	A	N	O	N	
2	A	L	I	N	E	D	A	
1	C	A	L	I	G	U	L	
	1	2	3	4	5	6	7	8

7	A	S	T	I	S	O	R
6	L	O	R	I	S	O	R
5	L	A	I	K	U	E	D
4	R	A	V	A	Q	U	I
3	T	U	T	A	N	G	A
2	I	H	C	L	A	H	K
1	T	A	L	A	I	C	T
	1	2	3	4	5	6	7

NÚMERO PASSAT D'AQUEST NÚMERO

Mots encreuats

UN CONSELL AL TEU SERVEI.

Cada any el Consell Insular de Mallorca du a terme nous projectes per garantir millors serveis públics a totes les persones que viuen a la nostra illa. A la vegada manté i incrementa els que ja hi ha. I tot això ho fa a través de les seves àrees d'actuació.

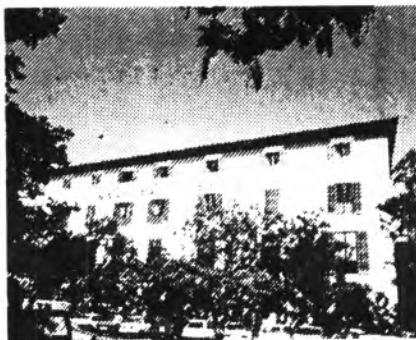

ÀREA ECONÒMICA

Promoció del turisme. Protecció de l'entorn amb campanyes de neteja de platges i el nostre lloc. Impuls de la nostra indústria i comerç. Accions de millora de la ramaderia i l'agricultura.

ACCIÓ SOCIAL I SANITAT

Hospital General. Hospital Psiquiàtric. Llar de l'Infància. Llar de la Joventud. Llar dels Ancians. Patronat Verge de la Salut. Hospital de Nit.

Centre de Prevenció de l'Abús de Drogues. Grup d'Educació Sanitària a les Escoles. Elaboració del Mapa de Serveis Socials de Mallorca.

ÀREA DE CULTURA I ESPORT

Ordenació d'arxius propis i d'altres organismes. Difusió cultural per mitjà del Teatre Principal i la Biblioteca Artesana. Impuls del coneixement i l'ús de la nostra llengua. Difusió del nostre folklore. Elaboració del Pla d'Instal·lacions Esportives en els municipis. Foment de l'iniciació i pràctica de tot tipus d'esport.

ÀREA DE COOPERACIÓ I ORDENACIÓ DEL TERRITORI

Elaboració del Pla d'Obres i Serveis per dotar els pobles de l'infraestructura bàsica. Manteniment de la xarxa viària pròpia (39% de les carreteres mallorquines). Servei de Prevenció i Extinció d'incendis i Salvament.

El Consell Insular de Mallorca treballa intensament des de aquestes quatre àrees perquè a la nostra illa es pugui viure cada dia millor, amb totes les comoditats, salut, i un constant enriquiment cultural. L'avanç en aquest sentit ha estat continu durant els vuit anys de funcionament del Consell, i els fruits obtinguts, molt nombrosos. Per això, avui ens sentim satisfets de la feina feta, i a la vegada, plens d'il·lusió per incrementar-la cada any.

CONSELL INSULAR DE MALLORCA